

Категорія справи № 619/562/18: **Справи про адмінправопорушення (з 01.01.2019); У порядку процесуального законодавства; В порядку ЦПК України; Скарги на дії або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби, що розглядаються в порядку цивільного судочинства.**

Надіслано судом: **не визначено**. Зарєстровано: **30.01.2021**. Оприлюднено: **01.02.2021**.

Дата набрання законної сили: **20.01.2021**

Номер судового провадження: **61-39095св18**

Верховний
Суд

Постанова

Іменем України

20 січня 2021 року

м. Київ

справа 619/562/18

провадження № 61-39095св18

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду:

головуючого - Луспеника Д. Д.,

суддів: Гулька Б. І., Коломієць Г. В. (суддя-доповідач), Лідовця Р. А.,

Черняк Ю. В.,

учасники справи:

скаржник - ОСОБА_1 ,

суб'єкт оскарження - старший державний виконавець міжрайонного відділу державної виконавчої служби по Дергачівському та Золочівському районах Головного територіального управління юстиції у Харківській області Шумейко Катерина Вікторівна,

заінтересована особа - ОСОБА_2 ,

розглянув у порядку спрощеного позовного провадження касаційну скаргу ОСОБА_1 на ухвалу Дергачівського районного суду Харківської області від 20 березня 2018 року, постановлену у складі судді Нечипоренко І. М., та постанову Апеляційного суду Харківської області

від 17 травня 2018 року, прийняту у складі колегії суддів: Кружиліної О. А, Хорошевського О. М., Яцини В. Б.,

ВСТАНОВИВ:

Короткий зміст позовних вимог

У лютому 2018 року ОСОБА_1 звернулася до суду зі скаргою, в якій просила скасувати постанову державного виконавця про повернення виконавчого документа стягувачу; визнати бездіяльність державного виконавця неправомірною та зобов'язати усунути порушення (поновити порушене право заявника); зобов'язати державного виконавця невідкладно здійснити заходи примусового виконання рішення суду.

Скарга ОСОБА_1 мотивована тим, що рішенням Дергачівського районного суду Харківської області від 02 листопада 2015 року частково задоволено її позов, зобов'язано ОСОБА_2 не чинити їй перешкод

у користуванні житловим будинком з надвірними будівлями, розташованого на АДРЕСА_1 . Рішенням Апеляційного суду Харківської області

від 23 лютого 2016 року рішення Дергачівського районного суду Харківської області від 02 листопада 2015 року у частині відмови в задоволенні позову скасовано, задоволено позов в цій частині та усунуто перешкоди

у користуванні житловим будинком літ. «А-1» з надвірними будівлями, шляхом вселення ОСОБА_1 у житловий будинок літ. «А-1»

з надвірними будівлями: сарай літ. «Б» і «Г», альтанка літ. «В», басейн

літ. «Д», гараж літ. «С», вигрібна яма літ. «Ж», колонка, огорожа «1-3», загальною площею 169,2 кв.м, що на АДРЕСА_1 .

05 липня 2016 року старшим державним виконавцем міжрайонного відділу державної виконавчої служби по Дергачівському та Золочівському районах Головного територіального управління юстиції у Харківській області (далі - МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах) Шумейко К. В. винесено постанову про відкриття виконавчого провадження

ВП № 51569694 про зобов'язання ОСОБА_2 не чинити перешкоди та вселення ОСОБА_1 у житловий будинок з надвірними будівлями, що знаходяться на АДРЕСА_1 .

Скаржник зазначала, що державний виконавець не виконує покладені на неї Законом України «Про виконавче провадження» функції, затягує виконавче провадження, а також допускає незаконні рішення

і бездіяльність, якими порушує основоположні права та законні інтереси стягувача, принцип обов'язковості судових рішень.

20 січня 2018 року вона поштою отримала постанову державного виконавця МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах від 03 січня

2018 року про проведення виконавчих дій 18 січня 2018 року о 12:00 год.

Вказувала, що відповідно до даних сервісу відстеження поштових відправлень сайту «Укрпошта», постанова про проведення виконавчих дій прийнята до відправки поштовим відділеннями 18 січня 2018 року

о 21:55:00 год, тобто державний виконавець надіслала копію постанови вже після часу, на який було призначено проведення виконавчих дій (12:00 год). Такими діями державний виконавець порушила частину першу статті 28, частину третю статті 67 Закону України «Про виконавче провадження».

25 січня 2018 року державним виконавцем винесено постанову про повернення виконавчого документа стягувачу у виконавчому провадженні ВП № 51569694, яку вона отримала 30 січня 2018 року.

Своє рішення державний виконавець мотивувала тим, що стягувач була належним чином повідомлена про призначення проведення виконавчих дій за адресою: АДРЕСА_1, 27 лютого 2017 року та 03 січня 2018 року, однак на вказані виконавчі дії ні з'явилася 07 березня 2017 року, ні 18 січня

2018 року відповідно.

Оскаржувану постанову вважала неправомірною і такою, що порушує її права та свободи, оскільки державний виконавець посилалася на пункт 4 частини першої статті 37 Закону України «Про виконавче провадження» як на правову підставу прийнятого рішення, відповідно до якого виконавчий документ повертається стягувачу. Однак, державний виконавець жодним чином її не попереджала про майбутнє повернення виконавчого листа, виданого у справі № 619/798/15-ц Дергачівським районним судом Харківської області.

Уточнивши скаргу та посилаючись на те, що рішення суду не виконано, ОСОБА_1 просила суд:

визнати постанову старшого державного виконавця МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах Шумейко К. В. про повернення виконавчого документа стягувачу від 25 січня 2018 року у виконавчому провадженні ВП № 51569694 неправомірною і скасувати її;

визнати бездіяльність старшого державного виконавця МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах Шумейко К. В. неправомірною та зобов'язати державного виконавця усунути порушення (поновити порушене право заявника);

зобов'язати старшого державного виконавця МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах Шумейко К. В. невідкладно здійснити заходи примусового виконання рішення суду на підставі виконавчого листа

№ 619/798/15, виданого Дергачівським районним судом Харківської області на виконання судового рішення про зобов'язання ОСОБА_2 не чинити перешкод у користуванні та вселити ОСОБА_1 у житловий будинок

з надвірними будівлями, що знаходяться на АДРЕСА_1.

Короткий зміст рішення суду першої інстанції

Ухвалою Дергачівського районного суду Харківської області від 20 березня 2018 року скаргу ОСОБА_1 задоволено частково.

Визнано неправомірною постанову державного виконавця МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах Шумейко К. В. про повернення виконавчого документа стягувачу від 25 січня 2018 року у виконавчому провадженні ВП № 51569694 та скасовано її.

В іншій частині скарги відмовлено.

Задовольняючи частково скаргу, суд першої інстанції виходив із вимог Закону України «Про виконавче провадження», статті 451 ЦПК України та своє рішення мотивував тим, що стягувач не була повідомлена про проведення виконавчих дій 18 січня 2018 року. При цьому матеріали виконавчого провадження не містять жодного попередження виконавця про повернення стягувачу виконавчого документа, тому суд першої інстанції дійшов висновку, що в діях ОСОБА_1 відсутні перешкоди для здійснення виконавчих дій, про які зазначено в оскаржуваній постанові державного виконавця.

Залишаючи без задоволення скаргу в частині вимог стягувача про визнання бездіяльності державного виконавця неправомірною та зобов'язання державного виконавця усунути порушення (поновити порушене право заявника), суд першої інстанції вказав, що заявником не зазначено, яка саме бездіяльність є неправомірною та про усунення яких порушень йде мова. Вимога про зобов'язання державного виконавця невідкладно здійснити заходи примусового виконання рішення суду на підставі виконавчого листа задоволенню також не підлягала на тій підставі, що суд не має права зобов'язувати державного виконавця до вчинення тих дій, які згідно із вимогами Закону України «Про виконавче провадження» можуть здійснюватися лише державним виконавцем або відповідною посадовою особою державної виконавчої служби.

Короткий зміст постанови суду апеляційної інстанції

Постановою Апеляційного суду Харківської області від 17 травня 2018 року апеляційні скарги ОСОБА_2, старшого державного виконавця МРВ ВДВС по Дергачівському та Золочівському районах Шумейко К. В., ОСОБА_1 залишено без задоволення.

Ухвалу Дергачівського районного суду Харківської області від 20 березня 2018 року залишено без змін.

Залишаючи без змін рішення суду першої інстанції, суд апеляційної інстанції погодився з його висновками про те, що державним виконавцем не повідомлено стягувача про проведення виконавчих дій 18 січня 2018 року, а стягувач, оскаржуючи дії державного виконавця, не вказала, яка саме бездіяльність є неправомірною та про усунення яких порушень йде мова. При цьому зазначив, що вимога про зобов'язання державного виконавця невідкладно здійснити заходи примусового виконання рішення суду, передбачені Законом України «Про виконавче провадження», виходить за межі повноважень суду.

Короткий зміст вимог касаційної скарги

У липні 2018 року ОСОБА_1 подала до Верховного Суду касаційну скаргу, в якій, посилаючись на неправильне застосування норм матеріального права та порушення норм процесуального права, просить скасувати ухвалу Дергачівського районного суду Харківської області

від 20 березня 2018 року та постанову Апеляційного суду Харківської області від 17 травня 2018 року у частині відмови в задоволенні скарги, задовольнити скаргу.

Судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій в частині задоволення скарги ОСОБА_1 не оскаржуються, тому в силу вимог статті 400

ЦПК України в касаційному порядку не переглядаються.

Рух касаційної скарги у суді касаційної інстанції

Згідно зі статтею 388 ЦПК України судом касаційної інстанції у цивільних справах є Верховний Суд.

12 жовтня 2018 року ухвалою Верховного Суду у складі судді

Погрібного С. О. поновлено строк на касаційне оскарження судових рішень, відкрито касаційне провадження, витребувано справу із Дергачівського районного суду Харківської області.

У жовтні 2018 року справа надійшла до Верховного Суду.

У квітні 2020 року, згідно з протоколом повторного автоматизованого розподілу судової справи між суддями, справу передано колегії суддів: Сердюку В. В. (суддя-доповідач), Фаловській І. М., Грушицькому А. І.

У вересні 2020 року, згідно з протоколом повторного автоматизованого розподілу судової справи між суддями, справу передано колегії суддів: Коломієць Г. В. (суддя-доповідач), Гульку Б. І., Луспенику Д. Д.

Ухвалою Верховного Суду від 24 грудня 2020 року справу призначено до розгляду у складі колегії із п'яти суддів, у порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи.

Аргументи учасників справи

Доводи особи, яка подала касаційну скаргу

Касаційна скарга ОСОБА_1 мотивована тим, що суди попередніх інстанцій за приписами статті 451 ЦПК України мали повноваження визнати бездіяльність державного виконавця неправомірною та усунути допущені ним порушення шляхом зобов'язання його невідкладно здійснити виконавчі заходи.

Посилаючись на положення пункту 18 постанови пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 07 лютого 2014 року № 6 «Про практику розгляду судами скарг на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судових рішень

у цивільних справах», вказала, що у разі встановлення обґрунтованості скарги суд визнає оскаржувані рішення, дії чи бездіяльність неправомірними і зобов'язує державного виконавця або іншу посадову особу державної виконавчої служби задовольнити вимогу заявника та усунути допущені порушення або іншим шляхом поновлює його порушені права чи свободи. Заходи примусового виконання, які мав покласти суд на державного виконавця, перелічено у статті 10 Закону України «Про виконавче провадження» та було викладено у її скарзі.

Крім того, матеріали виконавчого провадження не містять доказів виконання державним виконавцем положень статті 63 Закону України «Про виконавче провадження» при виконанні рішення в частині зобов'язання боржника не чинити перешкод у користуванні домоволодінням, на що суди попередніх інстанцій не звернули увагу.

Відзив на касаційну скаргу у визначений судом строк не надходив.

Фактичні обставини справи, встановлені судами

Встановлено, що 17 червня 2016 року Дергачівський районний суд Харківської області видав виконавчий лист № 619/798/15 про зобов'язання ОСОБА_2 не чинити перешкод у користуванні та вселити

ОСОБА_1 у житловий будинок з надвірними будівлями, що знаходиться на АДРЕСА_1 .

Постановою старшого державного виконавця Дергачівського районного відділу державної виконавчої служби Головного територіального правління юстиції у Харківській області Шумейко К. В. від 05 липня 2016 року відкрито виконавче провадження ВП № 51569694.

25 січня 2018 року старшим державним виконавцем МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах винесено постанову про повернення стягувачу виконавчого листа ВП № 619/798/15, виданого

17 червня 2016 року Дергачівським районним судом Харківської області,

у якій вказано, що 07 березня 2017 року державним виконавцем здійснено вихід за зазначеною у виконавчому документі адресою для проведення виконавчих дій, однак стягувач ОСОБА_1 за адресою вчинення виконавчих дій відсутня, у зв'язку з чим провести виконавчі дії виявилось неможливо. 03 січня 2018 року державним виконавцем призначено проведення виконавчих дій на 18 січня 2018 року о 12:00 год, однак стягувач ОСОБА_1 18 січня 2018 року за місцем виконання відсутня, у зв'язку

з чим провести виконавчі дії неможливо. Своєю відсутністю стягувач перешкоджає проведенню виконавчих дій за виконавчим листом № 619/798/15, виданим 17 червня 2016 року Дергачівським районним судом Харківської області.

Встановлено, що постанова старшого державного виконавця МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах Шумейко К. В. від 03 січня

2018 року про призначення виконавчих дій на 18 січня 2018 року о 12-00 год направлена поштою на адресу стягувача 18 січня 2018 року та отримана ОСОБА_1 20 січня 2018 року.

Встановлено, що стягувач ОСОБА_1 не була повідомлена про проведення виконавчих дій 18 січня 2018 року.

Мотивувальна частина

Позиція Верховного Суду

Згідно із положенням частини другої статті 389 ЦПК України (тут і надалі -

в редакції, чинній на час подання касаційної скарги) підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Касаційна скарга підлягає задоволенню.

Відповідно до вимог частин першої і другої статті 400 ЦПК України під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.

Мотиви, з яких виходить Верховний Суд, та застосовані норми права

Згідно з частинами першою, другою та п'ятою статті 263 ЦПК України судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права із дотриманням норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог

і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Вказаним нормам закону судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій в оскаржуваній частині не відповідають.

Відповідно до частини першої статті 129-1 Конституції України судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання. У пункті 9 частини третьої статті 129 Конституції України до основних засад судочинства віднесено обов'язковість рішень суду.

Частиною першою статті 18 ЦПК України визначено, що судові рішення, що набрали законної сили, обов'язкові для всіх органів державної влади

і органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, посадових чи службових осіб та громадян і підлягають виконанню на всій території України, а у випадках, встановлених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, - і за її межами.

Виконання судових рішень у цивільних справах є складовою права на справедливий суд та однією з процесуальних гарантій доступу до суду, що передбачено статтею 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року.

Відповідно до практики Європейського суду з прав людини, яка є обов'язковою для застосування судами відповідно до частини четвертої статті 10 ЦПК України і Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», виконання судових рішень у цивільних справах є складовою права на справедливий суд та однією з процесуальних гарантій доступу до суду, що передбачено статтею 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод

1950 року (Рішення ЄСПЛ у справі «Хорнсбі проти Греції» («Hornsby v. Greece») від 19 березня 1997 року (п. 40). У Рішенні ЄСПЛ у справі «Войтенко проти України» («Voytenko v. Ukraine») від 29 червня 2004 року Європейський суд з прав людини нагадує свою практику, що неможливість для заявника домогтися виконання судового рішення, винесеного на його чи її користь, становить втручання у право на мирне володіння майном, що викладене

у першому реченні пункту першого статті 1 Протоколу № 1.

Відповідно до статті 448 ЦПК України, статті 74 Закону України «Про виконавче провадження», сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду зі скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їх права чи свободи.

Згідно із частиною першою статті 448 ЦПК України скарга подається до суду, який видав виконавчий документ.

Справи за скаргами на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця чи посадової особи державної виконавчої служби розглядаються судом за загальними правилами ЦПК України з особливостями, встановленими статтею 450 ЦПК України, за участю заявника і державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби, рішення, дії або бездіяльність якої оскаржуються.

Статтею 1 Закону України «Про виконавче провадження» визначено, що виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження

і примусове виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) (далі - рішення) - сукупність дій визначених у цьому Законі органів

і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією України, цим Законом, іншими законами та нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону, а

також рішеннями, які відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню.

Нормою статті 18 Закону України «Про виконавче провадження» на державного виконавця покладено обов'язок вживати передбачених цим законом заходів примусового виконання рішень, неупереджено, своєчасно

і в повному обсязі вчиняти виконавчі дії.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що на виконання рішення Дергачівського районного суду Харківської області від 02 листопада

2015 року в частині зобов'язання ОСОБА_2 не чинити ОСОБА_1 перешкод у користуванні житловим будинком з надвірними будівлями, розташованим на АДРЕСА_1, та рішенням Апеляційного суду Харківської області від 23 лютого 2016 року в частині усунення перешкод у користуванні житловим будинком з надвірними будівлями, шляхом вселення

ОСОБА_1 у житловий будинок з надвірними будівлями, державним виконавцем 05 липня 2016 року відкрито виконавче провадження.

Стаття 63 Закону України «Про виконавче провадження» регулює порядок виконання рішень суду, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення. За рішеннями, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, виконавець наступного робочого дня після закінчення строку, визначеного частиною шостою статті 26 цього Закону, перевіряє виконання рішення боржником. Якщо рішення підлягає негайному виконанню, виконавець перевіряє виконання рішення не пізніше як на третій робочий день після відкриття виконавчого провадження (частина перша статті 63 Закону України «Про виконавче провадження»).

Згідно з частиною четвертою статті 63 Закону України «Про виконавче провадження» виконавець під час виконання рішення про заборону вчиняти певні дії або про утримання від вчинення певних дій доводить до відома боржника резолютивну частину такого рішення, про що складає відповідний акт. Після складення акта виконавець виносить постанову про закінчення виконавчого провадження.

Пунктом 3 постанови пленуму Вищого спеціалізованого суду України

з розгляду цивільних і кримінальних справ від 7 лютого 2014 року № 6 «Про практику розгляду судами скарг на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судових рішень у цивільних справах» роз'яснено, що при розгляді скарг на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби суди повинні враховувати, що Законом України «Про виконавче провадження» передбачено заборону на зловживання процесуальними правами під час здійснення виконавчого провадження. Так, державний виконавець зобов'язаний вживати передбачені Законом України «Про виконавче провадження» заходи примусового виконання рішень, неупереджено, своєчасно і в повному обсязі вчиняти виконавчі дії, а особи, які беруть участь у виконавчому провадженні, зобов'язані сумлінно користуватися усіма наданими їм правами з метою забезпечення своєчасного та

в повному обсязі вчинення виконавчих дій. Тому висновки судів попередніх інстанцій про те, що в діях державного виконавця відсутня бездіяльність,

а зобов'язання державного виконавця усунути порушення (поновити порушене право заявника) не містить мотивів того, яка саме бездіяльність державного виконавця є неправомірною та про усунення яких порушень йде мова, є помилковими.

Оскільки боржником ОСОБА_2 самостійно не виконувалися рішення Дергачівського районного суду Харківської області від 02 листопада

2015 року та Апеляційного суду Харківської області від 23 лютого 2016 року, а державним виконавцем не вчинялися виконавчі дії протягом двох років (до повернення виконавчого документа), суди попередніх інстанцій дійшли помилкового висновку про те, що державним виконавцем під час вчинення виконавчих дій не допущено порушень, викладених у частинах першій, четвертій статті 63 Закону України «Про виконавче провадження».

У пункті 18 постанови Пленуму Верховного Суду України від 07 лютого

2014 року № 6 «Про практику розгляду судами скарг на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судових рішень у цивільних справах» судом роз'яснено, що у разі встановлення обґрунтованості скарги суд визнає оскаржувані рішення, дії чи бездіяльність неправомірними

і зобов'язує державного виконавця або іншу посадову особу державної виконавчої служби задовольнити вимогу заявника та усунути допущені порушення або іншим шляхом поновлює його порушені права чи свободи.

Належним доказом вжиття усіх передбачених Законом заходів

з примусового виконання рішення суду, що свідчить про повноту виконавчих дій, є повне виконання рішення суду.

Невиконання рішення суду, що набрало законної сили, свідчить про неповноту виконавчих дій, що є недопустимим з огляду на статтю 129-1 Конституції України.

З огляду на те, що примусове виконання рішень в Україні покладається на державну виконавчу службу, яка зобов'язана вживати передбачених Законом України «Про виконавче провадження» заходів щодо примусового виконання рішень, державний виконавець діяв з порушенням вказаного Закону, при цьому прийняв неправомірне рішення про повернення виконавчого листа № 619/798/15-ц, виданого Дергачівським районним судом Харківської області, яке повинно бути виконане.

Згідно зі статтею 412 ЦПК України підставами для скасування судових рішень повністю або частково і ухвалення нового рішення у відповідній частині або зміні рішення є неправильне застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права.

Зважаючи на те, що в справі не вимагається збирання або додаткової перевірки чи оцінки доказів, обставини справи встановлені судами повно, але допущено неправильне застосування норм матеріального права, тому судові рішення судів першої та апеляційної інстанції в оскаржуваній частині підлягають скасуванню, оскільки в діях державного виконавця наявні порушення вимог статті 63 Закону України «Про виконавче провадження».

Керуючись статтями 400, 402, 412, 416, 419 ЦПК України, Верховний Суд

у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу ОСОБА_1 задовольнити.

Ухвалу Дергачівського районного суду Харківської області від 20 березня 2018 року та постанову Апеляційного суду Харківської області від 17 травня 2018 року в частині відмови в задоволенні скарги ОСОБА_1 про визнання бездіяльності старшого державного виконавця МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах неправомірною, зобов'язання усунути порушення та зобов'язання державного виконавця невідкладно здійснити заходи примусового виконання рішення суду на підставі виконавчого листа № 619/798/15, виданого Дергачівським районним судом Харківської області, скасувати.

Визнати бездіяльність старшого державного виконавця МРВ ДВС по Дергачівському та Золочівському районах у виконавчому провадженні з примусового виконання виконавчого листа № 619/798/15, виданого Дергачівським районним судом Харківської області, неправомірною.

Постанова суду касаційної інстанції набирає законної сили з моменту її прийняття, є остаточною і оскарженню не підлягає.

Головуючий

Д. Д. Луспенник

Судді:

Б. І. Гулько

Г. В. Коломієць

Р. А. Лідовець

Ю. В. Черняк